

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa L. O.

przeciwko Skarb Państwa - Dyrektor Aresztu Śledczego w P.

- o zapłatę

I. powództwo oddala ;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami niniejszego postępowania.

/-/H. Ratajczak

UZASADNIENIE

Powód L. O. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w P. kwoty 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania orzeczenia w sprawie do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów niniejszego procesu.

Motywuując żądanie pozwu zarzucił, że w dniu 16 lutego 2017 r. odmówiono powodowi widzenia z niepełnoletnim synem, który przybył do Aresztu Śledczego w P. w towarzystwie osoby dorosłej. Podkreślił także, że syn powoda jest wpisany na listę osób odwiedzających. Z synem nie widział się od ok. 4 lat i takie postępowanie Aresztu Śledczego uznać należy za nękanie psychiczne co budzi konsekwencje odszkodowawcze.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa Areszt Śledczy w P. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany uważa, że jego działaniom wobec powoda nie można było przypisać cechy bezprawności. Zgodnie z art.105§1 kkw skazanemu należy umożliwić utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia korespondencję, rozmowy telefoniczne, paczki i przekazy pieniężne a w uzasadnionych wypadkach za zgoda dyrektora zakładu karnego, również przez inne środki łączności, oraz ułatwiać utrzymywanie kontaktów z podmiotami o których mowa a art.38§1kkw. Odnośnie odmowy widzenia z synem K. O. w dniu 16.02.2017r pozwany wyjaśnił, iż nie zostały spełnione wymagania zawarte w art.105a§2 i 4 kkw tj osoby niepełnoletnie mogą korzystać z widzeń tylko pod opieką osób pełnoletnich. Widzenie z osobą nie będącą członkiem rodziny lub inną osobą bliską, skazany może otrzymać za zezwoleniem dyrektora zakładu karnego. Inicjatywa w zakresie tworzenia listy osób bliskich uprawnionych do widzeń z powodem należy do samego powoda. Pozwany podkreślił, iż syn powoda był uprawniony do widzeń z powodem ale przybył na teren jednostki z osobą nieuprawnioną – nie wpisaną na listę osób bliskich. Powód jako osoba dokładnie znająca zasady obowiązujące w jednostce penitencjarnej, w tym również w zakresie udzielania widzeń, przyczynił się do zaistniałej sytuacji. Pozwany podkreślił, iż powód uzyskał widzenie z synem kilka dni później w dniu 23 lutego 2017r. Podał także, że nie prowadzi się rejestru odmowy widzeń dlatego też pozwanemu trudno jednoznacznie ustalić czy fakt taki miał miejsce. Ponadto

podniósł, że powód nie wykazał że szkoda powstała w skutek niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. O. przebywał wielokrotnie w Areszcie Śledczym w P.. W okresie objętym żądaniem pozwu powód przebywał od 30.09.2016 do 4.04.2017r Powód utrzymuje kontakty z osobami wpisanymi na listę osób odwiedzających, utrzymuje też kontakt telefoniczny z siostrami. Wśród osób wpisanych na listę osób odwiedzających są wpisane między innymi siostry powoda a także syn K. O., oraz znajomi.. Kolega powoda z którym w dniu 16 lutego 2017r przybył do aresztu syn K. nie jest wpisana na listę osób mogących odwiedzać powoda. W dniu (...) syn powoda K. O. po 5 latach nie utrzymywania kontaktów udał się do Aresztu Śledczego w P. w towarzystwie kolegi swojego ojca. Wcześniej odbył rozmowę telefoniczną z ojcem i umówili się na widzenie. K. O. nie został w dniu 16 lutego 2017r wpuszczony do aresztu na widzenie z ojcem. Do widzenia doszło tydzień później w dniu 23 lutego 2017r kiedy to syn powoda przybył w towarzystwie siostry powoda I. K..

W dniu 16 lutego 2017 r. powód złożył skargę do Centralnego Zarządu Służby Więziennej na odmowę widzenia z synem K.. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego udzielono powodowi odpowiedzi podając , iż nie znaleziono podstaw do uwzględnienia skargi. Wyjaśniono, iż zgodnie z art.105a§ 2 i 4 kkw osoba niepełnoletnia może odbywać widzenia wyłącznie pod opieką osoby pełnoletniej, a osoba pełnoletnia nie będąca członkiem rodziny, zobowiązana jest uzyskać wcześniejszą zgodę dyrektora jednostki penitencjarnej na uczestnictwo w widzeniu co nie zostało dopełnione. Powód złożył także skargi do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich, i Ministerstwa Sprawiedliwości.

Rodzina powoda zamieszkuje w W. i okolicy. Powód nie ma w P. nikogo bliskiego. Powód jest często przewożony do różnych aresztów na terenie Polski w związku z prowadzonymi przeciwko niemu postępowaniami.

Dowód : przeglądarka historii rozmieszczeń wydruk z systemu NoeNet- k.50-52 przeglądarka widzeń, k.53,k.55-57, przeglądarka osób bliskich.54-55, skarga powoda z dnia 16 lutego 2017 r. – k. 44, sprawozdanie z dnia 16 marca 2017 r. – k. 46, pismo z dnia 28 stycznia 2018 r. – k. 81-88, zeznania świadków P. M. k.79 e-protokół, oraz M. G. k.79 e-protokół, zeznania świadka K. O. k.120, zeznania powoda – , e-protokół – k. 79,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy zeznań świadków P. M., M. G., K. O. częściowo dowodu z przesłuchania powoda.

Odnośnie przedłożonych do akt sprawy dokumentów wskazać należy, iż Sąd, ustalając stan faktyczny, opierał się głównie na kopiach dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną. Wobec faktu, że żadna z nich nie zaprzeczyła, że kopie te wiernie odzwierciedlają treść oryginałów Sąd nie znalazł podstaw, aby zobowiązywać je do przedkładania przedmiotowych dokumentów w oryginałach. W efekcie tak przedstawione środki dowodowe na zasadzie art. 309 kpc w zw. z art. 244 kpc i art. 245 kpc miały pełną moc dowodową w tym postępowaniu.

Sąd uznał zeznania świadków za w pełni wiarygodne . Świadcowie strony pozwanej wyjaśnili jakie muszą zostać spełnione warunki aby doszło do widzenia osoby niepełnoletniej z osoba skazaną. Przedstawili procedurę uzyskania wpisu na listę osób odwiedzających skazanego, wyjaśnili także iż nie ma przepisów obligujących zakład penitencjarny do prowadzeni rejestru odmowy widzeń. Świadek strony powodowej K. O. opisał przebieg podjętej próby widzenia z ojcem w dniu 16 lutego 2016r . Z zeznań świadka wynika, iż wcześniej odbył rozmowę telefoniczną z ojcem i ustalił z nim dzień widzenia a także osobę towarzyszącą. Zeznania strony powodowej sąd uznał za częściowo wiarygodne. Za wiarygodne Sąd uznał przede wszystkim zeznania na okoliczność, iż syn powoda podjął w dniu 16 lutego 2017r próbę odbycia widzenia z ojcem . Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda iż nie miał wiedzy w jakich warunkach może dojść do spotkania z osobą niepełnoletnią. Powód nie pamiętał także z jaką osobą miał przyjechać syn do Aresztu Śledczego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd rozpatrywał sprawę pod kątem wskazanych przez powoda przepisów art. 77 ust.1 Konstytucji oraz art. 417kc

Zgodnie z treścią **art. 7** Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa – konsekwencją tego jest wynikający z jej **art. 77 ust.1** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej ich postępowaniem niezgodnym z tym. Na gruncie prawa cywilnego jego konkretyzację stanowi unormowanie **art. 417 §. 1 k.c.**, w myśl którego za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa...(imperium). Jest to najogólniejsza definicja jej deliktu – odrywająca wskazany obowiązek odszkodowawczy od winy sprawcy szkody i określająca przesłanki odpowiedzialności za czyn niedozwolony.

Rozważając jej przedmiotowy aspekt podkreślić należało, że przywołany przepis dotyczy wszelkich źródeł szkody będących następstwem aktów władczych wynikających z różnorodnych stosunków publicznoprawnych istniejących między państwem, a jednostką z pominięciem wyłączonych do odrębnych unormowań tj. przewidzianych **§1 art. 417 (1)** (wydanie aktu normatywnego); przewidzianego jego **§ 2** (wydanie prawomocnego orzeczenia; wydanie ostatecznej decyzji); jego **§. 3 i 4** (bezczytność) oraz **art. 421 k.c.** (regulacja w przepisach szczególnych).

Z kolei podmiotowy jej zakres – nie określony wprost we wskazanym **art. 77 ust. 1** Konstytucji RP – określony został strukturalnie w rozważanym przepisie wskazując w nim m. in. Skarb Państwa jako odpowiedzialnego z tego tytułu oraz krąg osób uprawnionych do roszczenia odszkodowawczego zawierając w nim także osoby fizyczne.

Przesłanką powstania analizowanej odpowiedzialności nie jest każdy akt władczy – ale działanie, bądź zaniechanie niezgodne z prawem; rozumienie tego i to zarówno na gruncie Konstytucji RP, jak i powyższej regulacji kodeksowej odsyła, więc, do bezprawności. Jej ustalenie czy rekonstrukcja następować musi, więc, każdorazowo na bazie określonych norm regulujących dany stosunek prawny – przy uwzględnieniu możliwości posłużenia się przez nie klauzulami generalnymi czy odesłaniem do norm etycznych, moralnych, standardów zawodowych, reguł obyczajowych; co przesądza o konieczności wzięcia tych kryteriów pod uwagę przy ocenie każdej konkretnej sytuacji.

Kolejną przesłanką, jest wykazanie doznanej przez pozwanego szkody. W cyt. **art. 417 § 1 k.c.** pojęcie to nie zostało ani zdefiniowane, ani ograniczone – jej wykładnia, więc prowadzi do rozumienia szerokiego jej zakresu obejmującego nie tylko wszelki uszczerbek majątkowy wynikły z bezprawnego działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, lecz i krzywdę pozostająca w adekwatnym przyczynowym związku z takim zdarzeniem.

Powód w pierwszej kolejności wysuwał doznane przez siebie cierpienia moralne polegające na jego nękanii i nieludzkim traktowaniu, W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie wykazał aby był nękanym czy też nieludzko traktowany. Analiza przepisów Kodeksu Karnego Wykonawczego powołana przez stronę pozwana potwierdziła, iż funkcjonariusze Aresztu Śledczego odmawiając widzenia syna powoda K. O. z powodem działali zgodnie z przepisami prawa. Prawa i obowiązki skazanego reguluje oddział 4 kodeksu karnego wykonawczego. Złożona przez powoda skarga do Centralnego Zarządu Służby Więziennej nie została uwzględniona po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania wyjaśniającego. Powód nie wykazał także w jaki sposób zostały załatwione dalsze złożone przez niego skargi. Powód nie wykazał w ocenie Sądu aby doszło do jakiegokolwiek uszczerbku majątkowego bądź niemajątkowego. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż po spełnieniu wymogów odbywania widzeń przez osobę niepełnoletnią doszło do kontaktu powoda z synem w kolejnym tygodniu.

Norma **art. 417 (2) k.c.** ustanawia, że...jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne wskazują, że wymagają tego względy słuszności. Regulacja ta - nawiązując do zasady słuszności - uwzględnia przyjętą w dacie 18 września 1984 roku przez Komitet Rady Europy w Rekomendacji o numerze R/84/15 w sprawie odpowiedzialności władzy publicznej regułą zakładającą możliwość

przyznania odszkodowania czy zadośćuczynienia także wtedy, gdy nie można postawić jej zarzutu nielegalności, a przemawia za tym interes ogólny, wyjątkowy charakter szkody, ograniczona liczba poszkodowanych (por. wyrok SA w Gdańsku z 24 sierpnia 1999 roku, I ACa 410/99, OSA 2002, nr 2 p. 7).

Zastosowanie tego unormowania ma charakter wyjątkowy i uzależniony od konkretnych okoliczności danego przypadku – poza granicami zastrzeżeń pozostaje, że powstała w takich realiach szkoda stawiać musi poszkodowanego w rażąco trudnej sytuacji życiowej czy to w obszarze majątkowym czy to w obszarze zdrowotnym utrudniającej mu w znaczący sposób prowadzenie egzystencji. Przeniesienie tego na grunt niniejszej sprawy oczywiście nie prowadziło do wniosku, by mogło mieć odniesienie do powoda.

W niniejszej sprawie – po lekturze pism i zeznań powoda - należało dojść do wniosku, że jego roszczenie wymagało także rozpatrzenia pod kątem przepisów z **art. 23 k.c.** i **art. 24 k.c.**

W myśl art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. (art. 24 § 1 i 2 k.c.)

Stosownie do brzmienia art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

W przepisie art. 24 § 1 k.c., ustanowione zostało domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego (art. 23 k.c.). Domniemanie to podlega obaleniu przez wykazanie uprawnienia do określonego działania. Kto zatem twierdzi, że naruszono jego dobro osobiste, nie musi wykazywać bezprawności (art. 6 k.c.), nie zwalnia go to jednak od obowiązku wykazania, że do naruszenia (zagrożenia) dobra osobistego faktycznie doszło. Ciężar przytoczenia faktów w tym zakresie spoczywa więc na powodzie, który powinien wywiązać się z niego w zakresie umożliwiającym sądowi sprawdzenie zasadności żądania.

W kontekście treści przepisów art. 24 k.c. oraz art. 448 k.c. oraz stawianych w pozwie zarzutów, podnieść należy, że to na powodzie ciąży obowiązek wykazania, że doszło do naruszenia jego dobra osobistego. Przy rozważaniach, czy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, decydujące znaczenie mają - nie subiektywne odczucia danej osoby - ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w racjonalnym społecznym odbiorze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., V CKN 195/01).

Zatem najpierw obowiązkiem strony powodowej jest wykazanie przy użyciu wszystkich dostępnych środków dowodowych, że doszło do naruszenia dóbr osobistych, następnie strona pozwana winna wykazać, że działania te nie były bezprawne. Do powstania roszczeń określonych w art. 24 k.c. nie jest jednak wystarczająca sama bezprawność działania sprawcy. Niezbędny jest także skutek tego działania w postaci naruszenia jednego z dóbr osobistych, o których mowa w art. 23 k.c.

W niniejszej sprawie powód podkreślał że w wyniku nie możliwości odbycia spotkania z synem w dniu 16 lutego 2017r został potraktowany w sposób nieludzki i naruszono jego prawo do podtrzymywania więzi rodzinnych. Wprawdzie

ze sformułowania żądania wynika, że powód domaga się zapłaty odszkodowania, niemniej z jego treści wyprowadzić należy wniosek, że w istocie jego roszczenie dotyczy ewentualnego zadośćuczynienia. Powód dochodzi zatem roszczeń z tytułu naruszenia – dóbr osobistych w postaci prawa do utrzymywania więzi z rodziną i osobami bliskimi.

Pozwany tym okolicznościom zaprzeczył, podnosząc, iż nie jest prawdą że pozwany uniemożliwia powodowi widzenia z rodziną, ale jednocześnie podkreślił, iż do takich kontaktów może dochodzić zgodnie z obowiązującymi przepisami kodeksu karnego wykonawczego. Pozwany podkreślił, iż powód jako osoba dokładnie znająca zasady obowiązujące w jednostkach penitencjarnych w zakresie udzielania widzeń w tym widzeń z osobami niepełnoletnimi przyczynił się do zaistniałej sytuacji. Jak wynika z zeznań świadka K. O. przed wizytą u ojca w dniu 16 lutego 2017r odbył on rozmowę telefoniczną z ojcem i uzgodnił z nim zarówno termin spotkania jak też i osobę towarzyszącą. Znając zasady odbywania widzeń w zakładach penitencjarnych powód musiał liczyć się z tym, iż do spotkania z synem nie dojdzie jeśli będzie mu towarzyszyć osoba pełnoletnia nie wpisana na listę osób odwiedzających i nie posiadająca zgody na takie widzenia. Powód wiedząc o planowanej wizycie syna mógł w odpowiednim czasie wystąpić o wpisanie wskazanej osoby dorosłej na listę osób odwiedzających bądź zadbać o to aby osobą towarzyszącą była któraś z osób wpisanych już na taką listę.

Poszkodowany (powód) aby uzyskać zadośćuczynienie pieniężne musiałby, stosownie do postanowień art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., wykazać: naruszenie dobra osobistego, winę sprawcy (przy czym w wypadku odpowiedzialności Skarbu Państwa za bezprawne zachowania jego funkcjonariuszy wystarczające jest wykazanie przesłanki bezprawności), powstanie krzywdy w określonych rozmiarach, istnienie związku przyczynowego pomiędzy zawinionym naruszeniem dobra osobistego a powstałą krzywdą.

W świetle powyższego, rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy w ogóle doszło do naruszenia dobra osobistego. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie ma nie subiektywne odczucie danej osoby, ale to jaką reakcję wywołuje naruszenie w racjonalnym społecznym odbiorze. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., V CKN 195/01, LEX nr 53107). Nie każdy przypadek dyskomfortu psychicznego jest wystarczającą podstawą do poszukiwania ochrony sądowej dóbr osobistych.

Trzeba jednak stwierdzić, iż oba te dobra – prawo do podtrzymywania więzi z osobami bliskimi oraz godność- należą do dóbr osobistych człowieka i jakkolwiek doznają ograniczeń w wypadku odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, to jednak tylko w zakresie określonym w przepisach regulujących wykonywanie tej kary, a zatem podlegają ochronie w wypadku przekroczenia tych granic. Zgodnie z art. 105 § 1 k.k.w. skazanemu należy umożliwić utrzymywanie więzi przede wszystkim z rodziną i innymi osobami bliskimi przez widzenia. Art.105a§2 i 4 kkw stanowi, iż osoby niepełnoletnie mogą korzystać z widzeń tylko pod opieką osób pełnoletnich. Działanie to nie naruszyło prawa powoda do podtrzymywania więzi rodzinnych, bowiem sam powód zeznał, iż do kolejnego spotkania doszło po tygodniu po spełnieniu warunków wynikających z obowiązujących przepisów. Ponadto powód utrzymuje kontakt telefoniczny z rodziną i znajomymi. Dochodzi także do osobistych kontaktów z siostrami i znajomymi aczkolwiek obecnie w ograniczonym zakresie z uwagi na odległość od poprzedniego miejsca zamieszkania powoda. Do wieloletniej przerwy w kontaktach z synem nie dochodziło także nie z winy pozwanego. Powód wskazał, iż matka nie może przyjechać, gdyż jest osoba starszą i schorowaną, a siostry mają małe dzieci. Sam powód przyznał też, że jest bardzo często przewożony pomiędzy różnymi jednostkami penitencjarnymi, a nadto, że widzenia odbywają się w specyficznych warunkach- pod nadzorem, w pomieszczeniu za szybą pancerną.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie pozwany nie działał sprzecznie z prawem. Przysługujące osobom odbywającym karę pozbawienia wolności uprawnienia i ulgi określone w kodeksie karnym wykonawczym mają wprawdzie podstawę w prawach i wolnościach przyznanych wszystkim obywatelom w Konstytucji i przewidzianych także w art. 23 k.c., jednakże przepisy kodeksu karnego wykonawczego przewidują szczególną drogę do dochodzenia ochrony praw skazanych określonych w tym kodeksie.

Zauważyć zatem należy, że twierdzenia pozwu nie precyzują również, na czym dokładnie polegała krzywda, ani jakie były jej rozmiary, co mogłoby stanowić uzasadnienie żądania zadośćuczynienia w podanej przez stronę powodową kwocie. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć bowiem na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i długość okresu doznawania przez pokrzywdzonego ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda). Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała ona osiągnąć, podejmując działanie naruszające te dobra. W oczywisty sposób, zakres przedmiotowej ochrony będzie węższy w stosunku do osoby odbywającej na mocy prawomocnego wyroku sądu karę pozbawienia wolności. Ograniczenia w zakresie korzystania ze swobód osobistych są wpisane w samą istotę omawianej kary. Osoba popełniająca przestępstwo powinna się liczyć z dolegliwościami grożącej jej kary. W konsekwencji L. O. - wbrew dyrektywom określonym w treści art. 6 kc – nie wykazał, aby doznał uszczerbku w zakresie jego dóbr osobistych, wykraczającego poza ramy wyznaczone dolegliwościami wynikającymi z istoty kary pozbawienia wolności. Jej odbywanie nieuchronnie jest bowiem związane ze znacznym ograniczeniem dóbr osobistych osoby skazanej przebywającej w warunkach izolacji „więziennej”. W istotę tej kary wpisane jest pozbawienie podstawowych dóbr osobistych, obejmujących w szczególności wolność, swobody działań w zakresie poruszania się. Tym samym powód nie wykazał, by doznał jakiegokolwiek krzywdy na skutek działania czy zaniechania pozwanego, co w rezultacie czyniło bezprzedmiotowym rozważanie zaistnienia ewentualnego związku przyczynowego między zaniechaniem pozwanego a ewentualnie doznaną przez powoda krzywdą, której wystąpienia on nie wykazał, czy też ewentualnej bezprawności w działaniu pozwanego, co wszystko razem warunkowało możliwość zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby działania pozwanego były bezprawne, wręcz należy iż pozwany odmawiając widzenia syna z powodem w dniu 16 lutego 2017r działał zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa .

Wobec braku stwierdzenia bezprawności działań pozwanego w trybie przewidzianym w Kodeksie karnym wykonawczym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że sytuacja finansowa powoda jest trudna i korzystał on z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych, odstąpiono od obciążania go kosztami niniejszego postępowania także w zakresie zwrotu kosztów stronie przeciwnej mając na uwadze treść art. 102 kpc

SSO Hanna Ratajczak